



THE Argylls

THE ARGYLL AND SUTHERLAND HIGHLANDERS OF CANADA
(PRINCESS LOUISE'S)

75 Jaar later: Argylls Herdenken Hun Gevallenen



The Argyll Poppy

Inleiding

Ik heb soldaat Robert Mason nooit ontmoet maar ik heb het gevoel dat ik hem al 35 jaar ken. Wij zijn nooit in de gelegenheid geweest om hem te interviewen voor het "Black yesterdays project" maar soldaat J.N. "Mac" MacKenzie verzekerde mij dat ik ieder onderdeel van 'The Albainn kon lezen. Daar kwam ik voor het eerst in aanraking met Bob's dichtkunst. Ik maakte kennis met John Anthony Glavin - "uit het verre westen". En ik ben hem nooit vergeten dankzij P Robert Mason, MM:

Die man daar gids bij de greppel, dat was Glavin, uit het verre westen
Hij heeft een lang, moeilijke weg afgelegd, maar daar ligt hij dan, tenslotte

Dank, "Bobby!"

Robert L. Fraser

Regiments Historicus

Sam Chapman dacht dat sneuvelen in de strijd anders was

Hij werd in één seconde neer gemaaid. De bladzijden van zijn toekomst blijven voor altijd leeg. Er kwam een einde, maar het werd geen afsluiting.

Kapitein Sam Chapman, C and D Compagnie

ALSgt John Anthony Glavin (L 102546) (1922–45)

Gesneuveld 20 April 1945

En nu en dan dachten we aan de dingen die het verleden glans gaven.

Dat fijne moment van onze jeugd vóór de oorlog... en waarom het voorstellingsvermogen van de mensheid de waarheid niet kon bevatten, totdat die tenslotte toch duidelijk werd



John Anthony Glavin

John Glavin's voorouders emigreerden begin 1840 naar Canada, een periode van massale emigratie van Ieren naar Brits Noord Amerika. Eind 1840 begin 1850 woonde de familie in Huron County in Noord Canada. Beide ouders van John waren geboren in Ontario. Zijn vader, Patrick Anthony Glavin (1889-1956) woonde in 1901 met zijn familie in Middlesex County. Tien jaar later woonde hij in een huurhuis in Assiniboya, Saskatchewan. Hij trouwde op 21 juni 1912 in Brandon Manitoba met Ellen Mabel Millar (1890-1979) John Anthony werd op 7 september 1921 geboren op de boerderij van zijn ouders in Limerick Saskatchewan



St Marys Rooms Katholieke Kerk, Limerick, Saskatchewan, gebouwd in 1922



Lakenhealth gemmenschapshuis, 1927-1990

In 1934 na afsluiting van groep 8 van de basisschool begon hij als arbeider bij Jack Scott's gemengd bedrijf in Sonehenge. De jonge John bekwaamde zich in landbouw in de verwachting na de oorlog daarin werkzaam te kunnen zijn maar niet bij Jack Scott. Hij had ook ambitie om monteur te worden. De zogenoemde "Smerige Dertiger Jaren" waren zwaar voor geheel Canada maar vooral in Saskatchewan. Patrick Glavin was niet echt gezond. Hij leefde gedeeltelijk van de opbrengst van de boerderij en van de steun van John. De familie was Rooms-Katholiek. John had vier broers en twee zusters. Hij werkte 7 jaar op de boerderij van Scott toen hij op 27 oktober 1942 in Regina zich aanmeldde voor het leger.

Zodra John Glavin zich had aangemeld, kreeg hij van 1 tot en met 5 november verlof met behoud van loon. Hij was 1.65 m. lang en woog 70 kilo. Hij had bruin haar en bruine ogen. Hij had verlof van 17 tot 30 mei 1943. soldaat Glavin werd opgeleid tot chauffeur (in Shilo, Manitoba) en monteur van motorfietsen (Woodstock, juli 1943), waarna hij in augustus terugkeerde naar Shilo. Zoals bij zoveel militaire carrières van de Argylls, waren er een paar kleine militaire overtredingen en twee korte ziekenhuisopnames (een voor roodvonk in Regina in januari-februari 1943 en één in Engeland gedurende 10 dagen in maart 1944 voor geslachtsziekte (gonorroe)).

Glavin kreeg op 27 juni 1943 "56" minuten straf opgelegd vanwege ongeoorloofde afwezigheid: "verscheen niet op de appel" en "gedroeg zich in strijd met de goede orde en militaire discipline". Voor deze combinatie van overtredingen verloor hij drie dagen wedde. Terug in Shilo in augustus 1943 ontving hij van 28 september tot 6 oktober inschepingsverlof. Hij kwam echter pas op 15 oktober terug. Dat resulteerde in een zwaardere straf, namelijk het verlies van 18 dagen wedde. Soldaat Glavin ging op 15 december 1943 naar Engeland en arriveerde daar op 22 december. Hij verloor in februari 1944 vijf dagen wedde voor nog een overtreding. Hij volgde cursussen voor chauffeur en monteur maar hij slaagde op 3 mei 1944 niet voor zijn diploma van chauffeur-monteur.



Boekhoute Kanaal Nederland

“De realiteit van de strijd was een nachtmerrie”

Hij ging op 6 september 1944 over naar de X-4-lijst (niet-geplaatste versterkingen). Hij verloor in die maand vijf dagen wedde voor een klein vergrijp (AA10). Op 23

september 1944 sloot hij zich aan bij de Argylls in Boekhoute tijdens een relatief rustige periode voor het bataljon. Twee dagen later stuurde de eenheid hem naar de C Compagnie die dringend de versterking van lichte September nodig had. De realiteit van de strijd was een nachtmerrie en de gevolgen ervan - doden, gewonden en krijgsgevangenen - vormden een aanzienlijke uitdaging voor de leiding van de Argylls en voor het vermogen van de eenheid om zichzelf te handhaven in de strijd.

Van 29 juli tot 7 september verloor het bataljon 84 KIA, waaronder 1 majoor, 6 luitenanten en 6 onderofficieren; 229 gewonden waaronder 3 majoors, 2 kapiteins, 7 luitenanten en 11 onderofficieren. Er werden 20 krijgsgevangenen gemaakt waaronder 1 majoor, 1 kapitein en 3 onderofficieren. In totaal sneuvelden tussen 29 juli en 7 september 333 soldaten en dat aantal is exclusief de zieken en gewonden!

CSM George Mitchell, de nu legendarische sergeant-majoor van C Company, hield een privédagboek bij (met opzet in rode inkt geschreven). Het registreert op korte wijze het effect op zijn compagnie van de slachtoffers (doden, gewonden en oorlogsmoeheid), voortdurende gevechten, zware beschietingen, mortieren, sluipschutters, hitte, stof en dysenterie. In een maand van hevige gevechten was de compagnie zo goed als uitgewist. Er waren eind augustus nog maar weinig soldaten van de C-compagnie van het eerste uur over (degenen die in juli landden).

Het was een lange, vuile, grimmige en bloedige strijd geweest

Glavin werd overgeplaatst naar een andere eenheid dankbaar voor de korte pauze gedurende de strijd. Hij bereidde zich voor op wat hem nog te wachten stond. Zoals L / Korporaal John Booth van het Mortierpeloton het uitdrukte:

Het was een lange, vuile, grimmige en bloedige strijd geweest van Caen, in Frankrijk tot het Leopold [kanaal] in België. De schone straten, drukke winkels en mooie meisjes waren een welkome aanblik voor ons Canadezen. De pubs waren schoon ... De meisjes konden "Roll in the Clover" zingen en het konden alleen Canadezen zijn geweest die hen dat hadden geleerd.

Korporaal Harry Ruch 7^e peloton van de A compagnie schreef in zijn dagboek over de vreugde van het films kijken, zingen, het kroegbezoek en het genieten van lekker eten. De mobile badkamer en de schone kleding waren ook welkom na zes weken zonder. Het was echter zo'n lange onderbreking dat de 2^e leidinggevende, kapitein. Sam Chapman op 2 oktober aan zijn vrouw schreef:

Het is hier (Kerselaar) erg rustig, zo rustig dat ik zelfs tijd had om vanochtend mijn ondergoed te wassen en, als het zo doorgaat, kan ik zelfs een bad nemen.....en dat wordt hoog tijd ook. Ik ben van mijn leven nog niet zo vies geweest....

Wat het weer betreft, het was koud en nat. C Compagnie liet een van zijn mooiste militaire kunstjes zien – hout sprokkelen, eieren rapen en appels en peren plukken.

“Duurt een tijdje”

Training was de oplossing om weer op sterkte te komen, niet alleen voor de gevechtvaardigheid van het bataljon, maar ook voor blijvende strijdkracht. Zelfs Maj. Bob Paterson, de officier die het bevel voerde over C Compagnie, had moeite om een compagnie te leiden die te weinig officieren, onderofficieren en manschappen had. Luitenant Harold Place, B Compagnie, zei: 'Het had geen zin om de strijd voort te zetten met een peloton van misschien maar acht mensen - wat gekkenwerk was. Waar waren de versterkingen? Ik weet het niet.' B Compagnie verloor alleen al in oktober twee compagniescommandanten; een daarvan was majoor Alexander Chisholm Logie. Maj. Paterson had "geen vertrouwen in de versterkingen en daardoor kreeg ik praktisch een compagnie die weliswaar aangevuld was met jonge soldaten maar die waren gewoon niets waard ... Je kon proberen ze op te leiden maar we hadden geen tijd." Volgens A / Cpl Burt Eden, B Coy leek het altijd alsof wij oudere jongens erdoor leken te komen en de jonge jongens niet ... Ze hadden niet de specifieke training gehad die ze hadden moeten hebben. Of misschien was het gewoon hun tijd, ik weet het niet. Maar het duurt lang voordat je weet wanneer je moet handelen en wanneer niet. Wanneer je je hoofd moet opheffen en wanneer niet. Dat duurt een tijdje."

"Hoe ver een Europese oorlog verwijderd is van een prairiestad!"

De jonge Pte Glavin bewees zichzelf in de hernieuwde strijd van half oktober tot begin november. Glavin zag intense gevechten van de Leopoldzak tot aan de Schelde. Er was dringend behoefte aan goede juniorleiders en onderofficieren. De gevechten waren voortdurend zwaar en bloedig tot aan Bergen-op-Zoom en de C Company zat er middenin. De strijd bij de Zoom kostte de C Company veel manschappen. De gevechten op 29 oktober waren bloedig, de situatie was nijpend en de omstandigheden waren zwaar. De dag ervoor waren de tanks van het South Alberta Regiment en de soldaten van het Lincoln and Welland Regiment Bergen op Zoom binnengetrokken. De Argylls trokken zich terug naar het westen en vervolgens naar het noorden en via de hoofdweg bereikten ze de stad, waar ze rond het middaguur werden begroet door "juichende burgers die met oranje vlaggen zwaaiden". Ze stopten bij een park en gingen lunchen. Afgezien van het "af en toe geratel van kleine vuurwapens" in de verte was het rustig. "Er heerste een echte vakantiesfeer." De lucht was blauw en onbewolkt, en de zon scheen volop. Je zou gedacht hebben," schreef majoor Hugh Maclean later, dat de oorlog mijlenver weg was. Toen kwam het vreselijke nieuws binnen en er ontstond angst in alle harten en verstoorde onze mooie droom." Het bleek dat de Lincs werden opgehouden door hevige tegenstand aan de overkant van een sloot die zowel oostelijk als westelijk net ten noorden van de stad liep. Er was een verhoogde doorgang die bestond uit een met grote kraters bezaaide weg waarover een 'enorme betonnen cilinder lag. De brigade gaf de Argylls de opdracht de sloot over te steken en een bruggenhoofd te vormen. Ze kregen te horen dat de sloot gemakkelijk te voet kon worden overgestoken want die was ondiep en smal. " Of iemand dat destijds geloofde, is een ander verhaal



Foto van de sloot in de oorlog. Men verwachtte dat de Argylls er makkelijk overheen zouden komen

"Een echte storm van mortiervuur"

C Company nam een positie in aan de geallieerde kant van de sloot om een stevige basis te hebben om vuursteun te bieden. De D Compagnie zou de sloot oversteken en de huizen aan de andere kant bezetten, waarna A en dan B compagnie zouden volgen. Bij de eerste beweging van de C Compagnie brak vijandelijk vuur los. 88 mm geschut gevolgd door hevig mortiervuur. Het meeste was zwaar spul. Tegen 14.45 u. was C compagnie in positie. D compagnie probeerde over te steken toen vijandelijk vuur steeds heviger werd. Het werd al snel duidelijk dat een frontale aanval bij daglicht "uitgesloten" was. C en D kwamen onder hevig "88 mm- en mortiervuur te liggen dat gedurende de volgende 36 uur gestaag aanhield zodat er veel gewonden vielen.

Een poging van het Carrier Peloton om een route evenwijdig aan de sloot te vinden bleek evenmin te lukken. Daarbij lukte het ook één van de pelotons van D compagnie niet om de verhoogde weg over te steken. De 29^e om 02.00u. trok B Coy onder Maj Armstrong naar de sloot dat echter een kanaal volwaterbleek te zijn. A en B Coys probeerden opnieuw de smalle strook land aan de linkerkant te

passeren, terwijl D Coy "op welke manier dan ook zou proberen" over de verhoogde weg te komen en posities in de huizen aan de andere kant te krijgen.



Foto van de antie-tank gracht



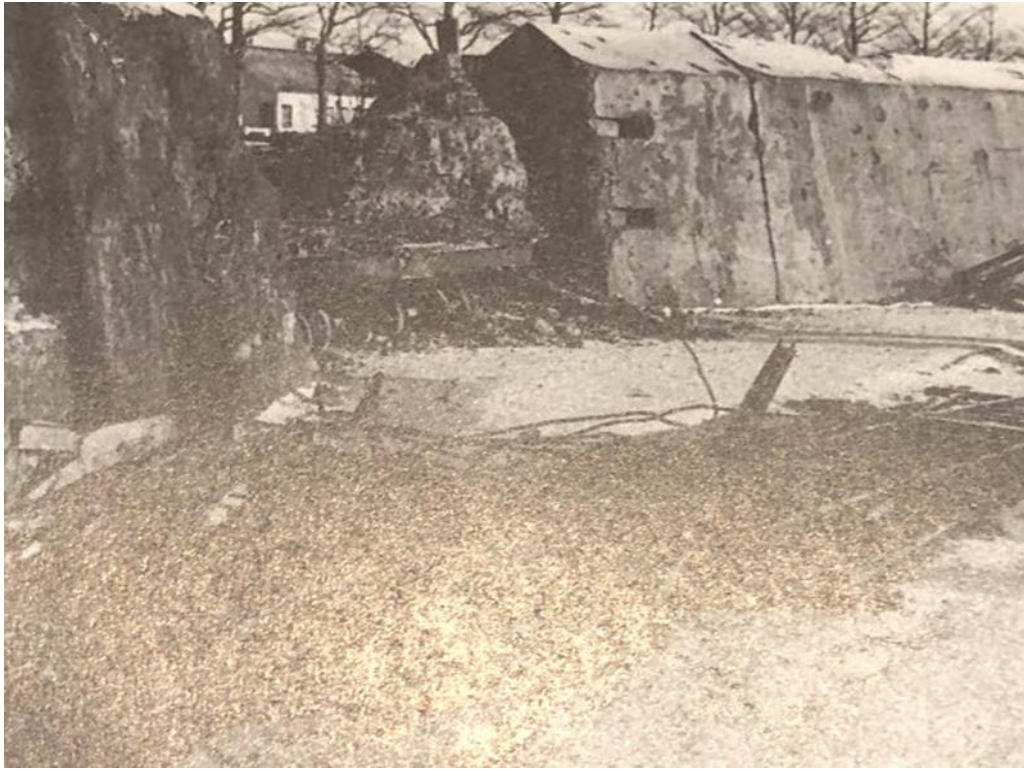
De anti-tank gracht vanuit een andere hoek gefotografeerd



Slootgedeelte beveiligd met drakentanden

“moordend spitsroeden lopen”

A en B compagnie staken over en trokken oostwaarts naar de verhoogde weg, waar ze op granaat en en geweervuur stuitten. C compagnie zorgde voor dekking en de compagnieën bereikten de dijk om ongeveer 05.00 uur en een deel van D compagnie bereikte de huizen aan de rechterkant van de straat om 08.00 uur. Nu moesten A en B "een uiterst risicovolle operatie uitvoeren. Voor sergeant Dewell van D die A en B ondersteunde, stond de zware taak de zuiveringsactie van huizen op het programma. Tegen 1630 waren de drie compagnieën voldoende gevorderd om de genietroepen in staat te stellen de betonnen cilinder te verwijderen. De 'strijd op korte afstand ... was nu gewonnen. Maar de dood lag no steeds op de loer. " C Company en het Carrier peloton werden blootgeseld aan een hevige beschietingen, die zo erg werden dat gewonde mannen weigerden hun positie te verlaten om naar het verpleegpost te worden gedragen." Al snel kwam ook het bataljonshoofdkwartier zwaar onder vuur te liggen. Er waren gedurende de avond "geen grote veranderingen" en de compagnieën behielden hun posities. Kapiteins Mac Smith en Bill Whiteside, organiseerden koelbloedig en onverstoord aanvoer van voedsel- en munitie en namen de manschappen persoonlijk mee over de verhoogde weg ... Onder de gegeven omstandigheden was dit een uiterst moedige daad."



De enige brug over de Zoom intact gelaten, beschermd door deze betonnen barrière

C Company was zwaarder getroffen dan welke andere compagnie ook

Op de ochtend van de 30e, "hun taak volbracht", keerden de Argylls terug naar Bergen op Zoom voor "een korte rust". Maj Maclean schreef: "De offers gebracht waren amper te begrijpen Toen A, B en D op de 30e naar de stad terugkeerden, was hun totale sterkte van alle rangen 125, nauwelijks meer dan één normale compagnie. Hoewel ze het kanaal niet waren overgestoken, had de C-compagnie de zwaarste verliezen geleden. De dood vonden de Argylls overal, of het nu in BHQ was of in eenheden.

"Ik haat dat verdomde leger"

Toen het bataljon op 5 november weer wat tot rust was gekomen, had het gezelschap van Maj Paterson opnieuw goede en ervaren junior leiders en onderofficieren nodig. Soldaat Glavin werd in september toegevoegd en begin november was hij een veteraan. Paterson was wanhopig op zoek naar getalenteerde leiders. Hij vertelde een verhaal over Soldaat John Wagner, een Argyll van het eerste

uur uit 1940 en van grote waarde van C Company. In de nasleep van de gevechten bij Bergen-op-Zoom bood hij de rang van sergeant aan aan Wagner, die protesteerde dat hij de rang niet wilde en in feite weigerde. Paterson antwoordde: "Dan word je zonder strepen een sergeant." "Kan het leger dat doen", was de verbijsterde reactie van Wagner. "Ja," verklaarde Paterson. "Ik haat het verdomde leger" flapte de gefrustreerde Wagner eruit. Op 7 november 1944 bevorderde Paterson Glavin tot korporaal; de jonge Gavin had zichzelf bewezen.

De Argylls overwinterden op de Maas, elke compagnie op een andere locatie. De dagen waren koud en helder, of koud en nat; af en toe was er zon terwijl frequent vijandelijke beschietingen, mortieren of artillerie aanvallen plaatsvonden. Toch waren er nog steeds "de kleine genoegens" - badparades, films en de Sally Anne Teawagon "- die" wezenlijk hielpen om oorlogvoering draaglijk te maken. " Op 21 december verhuisde het bataljon terug naar Stokhoek. De Argylls hoopten op een 'rustige' kerst, maar mochten de Duitsers door de Ardennen breken dan hadden ze slechts twee uur de tijd.

1. het hoofdkantoor van het bataljon was gevestigd in verschillende pubs en burgergebouwen, terwijl de compagnieën 'allemaal aan een zijweg' waren gelegerd. Er was "grote tevredenheid ... het anders zo alledaagse dorpje had de beschikking had over stromend water en elektrisch licht." Kerstmis brak aan "bitter koud en glashelder". De gemeenschappelijke toast die uitgebracht werd was dat "allen op eerste kerstdag 1945 verenigd zouden zijn met familie en vrienden." Er was 's middags een "heerlijk" kalkoendiner, evenals sigaren, sigaretten en een pakje voor elke Argyll "met dank aan" de Argyll Women's Auxiliary. Op de 31ste verhuisde de eenheid naar Rijen, waar oud en nieuw werd gevierd. De postbezorging - een vitale schakel met thuis voor soldaten - was "vastgelopen". Op 9 januari 1945 bevonden de Argylls zich in Waalwijk. Twee dagen later kregen ze bericht van aanvallen van de geallieerde tactische luchtmacht op het Duitse bolwerk bij Kapelsche Veer. Naarmate de

dagen verstreken werd de aanwezigheid van de vijand steeds duidelijker. Het weer werd kouder, er viel veel sneeuw. Het waterpeil in de Maas steeg en tijdens gevechtspatrouilles vielen veel slachtoffers .



Tekening van Kapelsche Veer gemaakt door waarnemers van de artillerie

Kapelsche Veer - "de grimmige onwerkelijkheid van dit alles"

Door falen van het Lincoln & Welland Regiment bij Kapelsche Veer moesten de Argylls hun taak overnemen. Hierbij verloor luitenant-kolonel Stewart het leven. Hij weigerde een niet-ondersteunde aanval uit te voeren. De Lincs leden op 26 januari 1945 zware verliezen. De dag ervoor werd Glavin gepromoveerd tot waarnemend korporaal. Op de 27ste trok een compagnie de dijk op; D Company heeft hen de volgende dag afgelost. Er werd bewust gekozen voor deze aflossingsstrategie vanwege de bijtende kou en het op deze manier mogelijk te maken dat alle nieuwe versterkingen ... er aan konden wennen onder vuur te liggen." Om 13.00 uur had D Coy zijn positie ingenomen en kwam onder zwaar mortiervuur te liggen. De Duitsers gingen om 22.00 uur in de tegenaanval en dwongen de Lincs en D Company terug

te trekken . D Coy groef zich in en werd op zijn beurt om middernacht afgelost door B. De Argylls telden 1 gesneuvelde en 15 gewonden. De "toegangen tot de twee gesloopte huizen" op de dijk "waren perfect" moordterrein "voor de vijand", zoals D had vernomen. Op de 29e beleefde C Company de 'grimmige onwerkelijkheid' van de dijk, zoals Pte Robert Mason van C het uitdrukte (zie Pte Donald Douglas MacKeracher), 'een nachtmerrie'. Op de 30e was het voorbij. Op 31 januari brachten de Argylls de dag door "om het slagveld vrij te maken van het puin van de strijd" in "verrassend warm" weer. Bij Kapelsche Veer wisselden de Argylls hun compagnieën van positie op de dijk. Het was een bewust plan bedoeld om nieuwe versterkingen het gevoel te geven dat ze 'onder vuur liggen'.



C Coy verschanst zich met SAR tanks bij Kapelse Veer



C Coy in voorste positie, Kapelse Veer



Kapelse Veer. 15^e peloton bereikt de top van deze heuvel waar Lt. Perkins granaten richting het huis gooit.

‘Ik was blij dat ik met mannen werkte die wisten waar ze mee bezig waren’

Luitenant Doug Cruthers was toegevoegd officier bij C Company. Zijn eerste gevechtservaring beleefde hij op de dijk. Voor hem was de ondersteuning die zijn peloton door ervaren onderofficieren aanbood, van onschatbare waarde; hij benoemde er drie. Waarnemend korporaal Glavin was een van hen:

... er waren twee huizen op de dijk [Rasperry was er een van], en ze waren nog in redelijk goede staat. Het was duidelijk dat ze slechts licht beschadigd waren ...

Dus richtte ik het pelotonhoofdkwartier in en een sectie bezette ook het huis aan

de rechterkant ... Ik had [Cpl JA] Glavin bij me, dus zaten korporaal F.] Leblanc en korporaal MacDonald in het andere juis... er waren buiten verspreide verdedigingseenheden met ... twee of drie loopgraven ... en toen liep de weg tussen deze twee huizen omhoog... Hoe dan ook, we hadden wat kerosine meegenomen of wat benzine ... en we hadden een klein fornuis ... Midden in de nacht zei ik tegen Glavin: "Waarom ga je niet achter de dijk kijken of Mac genoeg olie heeft om hem warm te houden" - want we hadden genoeg, eh. Maar zei ik "In godsnaam, benader die positie niet vanaf de voorkant; benader de andere posities ook niet vanaf de voorkant; en bovendien, kom niet op die weg, want er ligt een struikeldraad overheen. " Dus wat doet Glavin? Glavin gaat erheen ... en hij checkt bij MacDonald. En op de een of andere manier - ik weet niet of hij gedesoriënteerd raakte - kwam hij frontaal naar de stelling. En daar zat een schutter met een Bren-geweer. En hij had dat verdomde ding - ik denk dat hij waarschijnlijk net zo groen was als ik - hij had het verdomde ding op enkel vuur staan in plaats van automatisch. Dus hij ziet iets naar hem toe komen en hij zegt: "Krijg nou wat ... De orders zijn om te schieten, dus ik denk dat ik maar beter kan schieten." Dus hij vuurt één kogel af en Glavin bleef gewoon doorlopen, regelrecht naar binnen. Voordat de man ontdekte hoe hij het wapen op de automatisch vuren kon krijgen, zag hij de vorm van Glavin's helm en laat hem binnenkomen ...

... Ik moet toegeven dat ik bang, maar niet zenuwachtig was. ik denk dat ik niet zenuwachtig was omdat ik de beschikking had over drie korporaals had die allen ervaren jongens waren. Glavin, Leblanc en MacDonald waren ervaren mannen en ze waren op hun taken voorbereid denk ik, ik voelde me op mijn gemak bij hen ... Ik was blij en gerustdat ik werkte met jongens die wisten wat ze deden.

"Saai en nat"

De begindagen van februari waren zacht, daarna "saai en nat", met een intensief trainingsprogramma opgezet door de nieuwe CO, luitenant-kolonel Fred Wigle. Er waren nieuwe versterkingen en reeksen. Er werd patrouille gelopen, er was een buzz-bomb (V-1 raket) die Waalwijk trof, een verhuizing naar Elshout op de 10^{de} en de oude posities langs de Maas werden ingenomen. Het bataljon verhuisde op de 20^{ste} naar Loon op Zand en vervolgens naar Boxtel. De Argylls

kregen het bericht om zich voor te bereiden op de komende strijd in Duitsland. Op de 23^{ste} om 02.30 uur trokken ze Duitsland binnen met een enkele doedelzakspeler aan het hoofd van de lange kolonne. "Moreel en optimisme waren hoog", schreef de oorlogsverslaggever

Het was het moment waar we allen op hadden gehoopt en voor hadden gevochten. Er werden plannen gemaakt voor operatie Blockbuster aanvang om 04.30 uur op de 26^{ste}. De "Snuffel" eenheid, een van de divisiestrijdgroepen, waaronder C en D Coys, vertrok om 18.00 uur op 25 feb.

Mortier- en machinegeweevuur was hevig

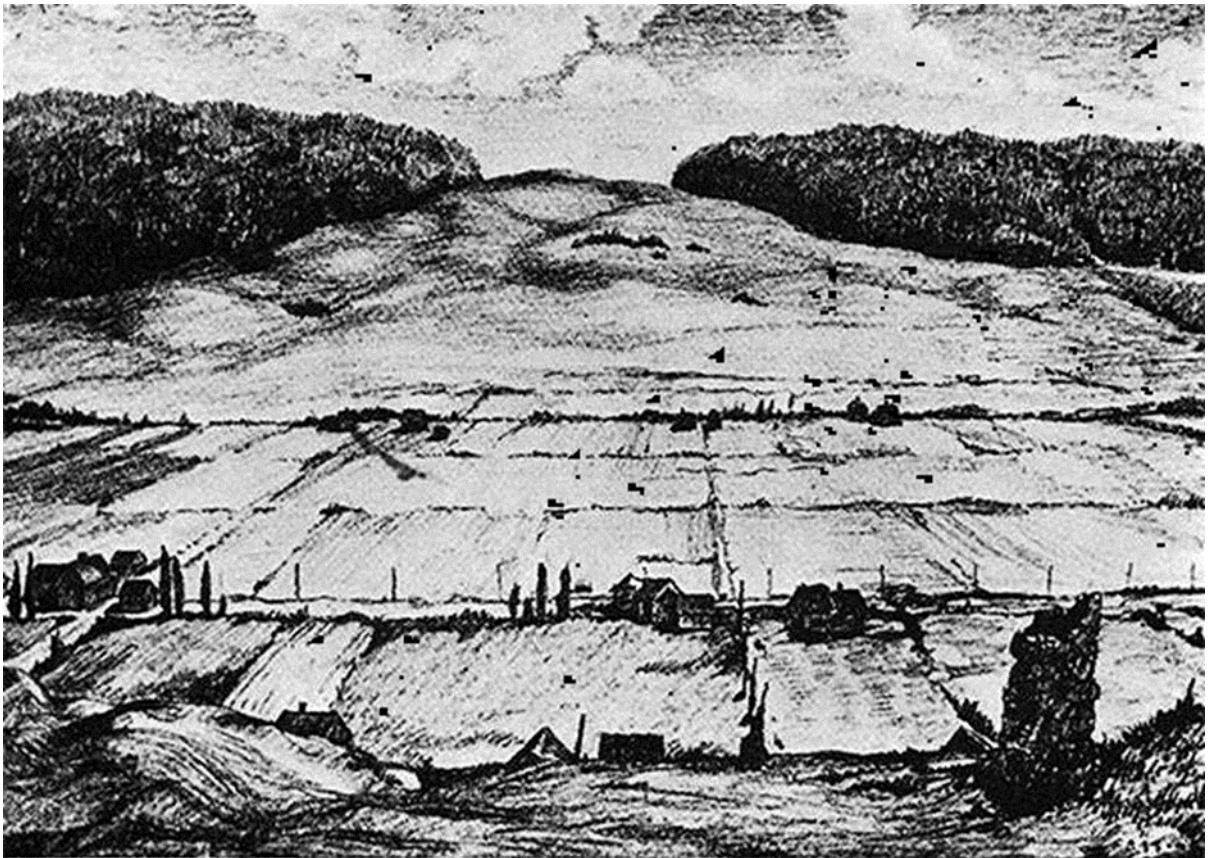
Vanwege de regen van de vorige dag en de zachte grond, boden tanks "niet die hulp waarop aanvankelijk was gehoopt." Bewolkte lucht en slecht zicht resulteerden in gemis aan luchtsteun. Tijdens de ochtend van de 26e kreeg de "Snuff" -macht, waaronder de C- en D-compagnieën van de Argylls, "grote moeilijkheden", zoals majoor Hugh Maclean in 1945 schreef aan het einde van de vijandelikheden, grote moeite om op te rukken; mortier- en machinegeweevuur waren hevig. " Halverwege de middag bereikten ze hun doel. De oorlogsverslaggever van de eenheid beschouwde de dag als "succesvol met relatief weinig slachtoffers"; hij had eerder opgemerkt dat vijandelijk vuur - dat C en D het grootste deel van de ochtend had "vastgepind" - "zwaar" was. D Company leed de meeste slachtoffers die dag. [Opmerking: deze beoordeling is geenszins een eindconclusie. Ik ben bezig met het identificeren van de slachtoffers per compagnie, en tot nu toe worden ze voornamelijk in D.beschreven. Luitenant. Bill Shields, een van D's pelotonscommandanten, herinnert zich "kogels vlogen in het rond". Hij ging er als een gek vandoor met zijn oppasser en een korporaal; de een werd in de knie geraakt, de ander 'zwaar gewond' in de lies. Ze bereikten een haag, schoten terug, verdreven de Duitsers 'uit dit verdomde gebouw' en troffen een of twee van hen met de Bren ...' D Coy was dicht in de buurt van C omdat Shields kapitein Norm Donaldson, de leidinggevende officier van C compagnie zag liggen." Lt Reg Cleator, een van de pelotonscommandanten, raakte ook gewond. Het bevel over de compagnie kwam op de enige overgebleven officier, luitenant Doug Beale.

'Alleen maar een aantal Tiger tanks en meer van dat spul'

Wij (C compagnie) verloren al onze officieren nog voordat we ons eerste doel hadden bereikt. herinnert Pte Allan Rawcliff van het 13^e peloton C compagnie zich. *Alleen maar een aantal Tiger tanks en meer van dat spul. Daar verloor Reg. Cleator zijn been. Ik was direct bij hem. Hij lag aan een kant van de bosjes. Er stonden nog 3 huizen dichtbij ons eerste doel. En we verloren al onze officieren nog voor we het eerste doelwit bereikt hadden*

Het 15^e peloton onder leiding van Cpl Dempsey ontruimde een blok huizen wat 150 gevangenen en burgers opleverde. Om 22.00 uur die nacht werden de compagnieën C en D afgelost: "er werd een warme maaltijd gebruikt en de mannen konden de nacht betrekkelijk vrij van van vijandelijke aanvallen doorbrengen

Het was een bloederige dag geweest voor C compagnie. De volgende dag trokken de Argylls het Hochwald in. Lt.Col. Wigle hield C comp. In reserve.



The Hochwald Gap, getekend door Brigadier G.L. Cassidy, DSO, ED, op basis van ter plekke gemaakte schetsen.

“ We kregen ontzettend op ons donder “

Op de 28e trokken de Argylls de Gap binnen. C Company rukte op aan de zuidkant achter de A Company. Ze bereikten het om 04.15 uur kregen we te maken met geconcentreerd MG-vuur.' 'Alle compagnieën', zo meldde de oorlogsverslaggever van de eenheid, kenden slachtoffers door de onophoudelijke beschietingen door de vijand.' De Duitse tegenaanval op de positie van B Company begon omstreeks 06.45 uur [zie Lt Hugh John McCutcheon]. Luitenant Doug Beale vertelde:

We kregen het hevig te verduren door mortieren en grote houwitsers die oprukten, grote bomen braken af. We haastten ons erdoorheen en kwamen in loopgraven die daar aan de andere kant van de bomen waren.

"Snijd de benen van een kerel af"

Pte Rawcliffe van C herinnerde zich dat hij 'de hele nacht werd geplaagd door granaatvuur. Pte James Patrick Murray was een van degenen die gewond raakte door granaatscherven.

Ze brachten zware explosieven in die, toen ze ontploften, de benen van een kerel ,de Brennschutter, af sneden en hem aan de zijkant van zijn hoofd raakten.Hij werd ernstig gewond. Ik kreeg een scherf in mijn been.....en ik liep naar buiten

De volgende dag naderde wat er over was van C Company een huis dat hun doel was. Sergeant Frank McEvoy zei: "Jeetje, weet je, je zou dat huis moeten zuiveren." Ze schoten een PIAT-kogel in het huis en maakten zo ongeveer

veertig of vijftig gevangenen." Tegen "ontbijtijd" op 1 maart waren alle Argyll-compagnieën in de Gap afgelost.

"Vier dagen onverwachte activiteit"

Van 1 tot 6 maart waren de Argylls niet operationeel. Het weer werd kouder en CSM George Mitchell, de beroemde CSM van C Company, keerde op 4 maart terug naar de eenheid; zijn dagboek voor de dag was kort: "' C 'Coy." De volgende dag, "na vier dagen van onverwachte activiteit", verliet het bataljon de Gap "geconcentreerd in het gebied in het bos, wachtend op het bericht dat we verder zouden oprukken richting Veen." Er was wat mortiervuur van de vijand, resulterend in slachtoffers in C Company. De Argylls brachten de nacht van de 5e door "in het bos, blootgesteld aan de stromende regen schuilend in ondiepe loopgraven. Het dagboek van Mitchell beschreef die dag in één woord "Actief "



Argylls op weg naar Veen, 6 maart 1945

Op 6 maart om 08.00 uur trok het voorste regiment van een grote, gecombineerde gevechtsgroep uit het bos bij Sonsbeck richting Veen, 6,4 km

verderop. Het omvatte C Squadron van de tanks van het South Alberta Regiment en C Company of the Argylls. Vanaf die tijd tot 14.00 uur werd de voortgang vertraagd door mijnen, de "onbegaanbare toestand van de grond, zelfs voor rupsvoertuigen" en een enorme krater in de weg van Sonsbeck naar Veen. Luitenant-kolonel Wigle beval C Company om de voertuigen te verlaten en te voet verder te gaan. Om 1600 toen de krater was dichtgegooid rukte de gevechtsgroep op totdat ze werd gestopt "door zeer zwaar machinegeweervuur, mortiervuur en SP [zelfrijdende kanonnen]." Het bleek teveel weerstand. Eén tank werd geheel vernield evenals een kangoeroe. Wigle ging om 1800 uur verder richting Veen en keerde om 1900 terug. Hij kreeg het bevel "Veen voor het eerste daglicht in te nemen ". C Company telde in de late namiddag / vroege avond zes gewonden; er waren ook 2 gewonden in het Pioneer peloton.



Argyll-voertuigen langs Sonsbeck, 6 maart 1945. Pte Gordon Penrose, C Company, een brancarddrager, staat in de middelste drager met het gezicht naar de camera.

De CO heeft een verkeningsgroep opgeroepen; hij had besloten tot een nachtelijke infiltratie met B en D Companies. De nacht was donker, de route was niet verkend, er was geen tankondersteuning en slechts beperkte artilleriesteun, de infiltratie zou volgen op een spervuur (uiterst lastig met enerzijds ervaren, goed opgeleide troepen en des te meer problematisch met compagnieën die grotendeels uit recente versterkingen bestonden), de buiten- en de binnenverdediging was goed versterkt, de vijand (parachutisten) was goed uitgerust en vastberaden, en de communicatie tussen de compagnieën en het tactische hoofdkwartier was gebrekkig.

In uiterste verwarring

De compagnieën begonnen op de 7e om 01.00 hun aanval. Coördinatie met het de compagnie die spervuur zou leveren bleek moeizaam. Hoewel er geen uitleg in de documenten staat, namen onderdelen van C Company deel aan de actie bij Veen; zes Argylls van C werden gedood, gewond en / of gevangen genomen. Waarschijnlijk hebben anderen uit C daar ook gevochten. Luitenant Alan Earp, die het bevel voerde over de Pioneers, schreef onlangs:

Ik was minder verrast dan u door de mengeling van troepen, vooral bij Veen, dat bijna de ultieme verwarring lijkt te benaderen. Ik denk dat iedereen die gescheiden raakte van zijn kameraden (hetgeen gemakkelijk kon gebeuren in die situaties) zich zou haasten om zich aan te sluiten bij de eerstvolgende beschikbare groep Argylls, van welke compagnie dan ook. Het bood enige troost met andere Argylls samen te zijn.

"Meer bloed en gruwel dan een leven lang zou moeten bevatten!"

Na Veen kreeg het bataljon opnieuw broodnodige rust, meer versterkingen en meer training. Opnieuw was er behoefte aan senior NCOS en daardoor werd Glavin op 23 maart 1945 gepromoveerd tot waarnemend lance-sergeant. De bevorderingen betekenden ook verhoging van de wedde; van \$ 1,30 per dag als soldaat tot \$ 1,90 per dag als waarnemend lance-sergeant. Het was belangrijk voor hem omdat hij zijn moeder \$ 23 per maand stuurde (meer dan 50 procent van zijn maandelijks salaris als soldaat). Binnen enkele weken, met het einde van de oorlog in zicht, zouden de gevechten worden hervat. Wat Majoor Maclean "de zeepbel" van "een rustige plek" noemde, barstte spoedig begin april uit elkaar. Tussen half april en de 23ste zouden de gevechtssterkte van het bataljon met ongeveer 50 procent afnemen.



Argylls bovenop een Kangaroo Duitsland 11 april 1945



Oversteekplaats bij het Küsten kanaal



Küsten kanaal April 1945 na de strijd

In de sombere strijd bij het Küsten-kanaal van 20 tot 22 april, "waren onze Senior onderofficieren de belangrijkste slachtoffers", stond in een melancholische aantekening. Glavin was één van hen.

... Die man bij de greppel daarginds was Glavin ... uit het verre westen

Hij had een lange zware weg afgelegd, maar daar lag hij dan.... tenslotte

Hij had niet eens de tijd gehad om een laatste wens te doen...

Zijn tijd zat er op en hij viel....op de plek die door het lot voor hem bestemd was

Op zijn gezicht lag een wat eenzame glimlach, terwijl we hem zachtjes te ruste legden..

20 april was een "heldere lentedag". De brigade had Duitse draadloze communicatie onderschept; ze hadden enorm geleden onder de geallieerde 'artillerie, mortieren en vliegtuigenaanvallen', maar kregen de opdracht om geen vitale grond op te geven en 'zich onder geen enkele omstandigheid terug te trekken'. Ongeveer 11.00 uur vielen B en C compagnieën noordwaarts aan. De oorlogsdagboekschrijver schreef kort over de deze ontmoeting met de vijand:

Om 12.00u. waren de twee compagnieën opgetrokken en ontdekten dat het nogal lastig zou worden. De tanks vonden het nog steeds moeilijk om voorwaarts te trekken ter ondersteuning van de infanterie en daardoor hoewel verterkt door twee compagnieën die na het avondeten aansloten, verliep onze tocht moeizaam en traag..

Tegen het vallen van de avond was een compagnie opgeschoven tot iets onder de kleine rivier die ons scheidde van Osterscheps, waar ze voortdurend geweervuur en mortiervuur ontmoetten ... Twee tanks slaagden erin zich vooruit te werken om onze grondtroepen te ondersteunen; een werd door een Panzerfaust uitgeschakeld.. Zowel onze artillerie als onze mortieren waren gedurende het eerste deel van de nacht constant in bedrijf

"Pech hè Bobby?"vlak voor hij stierf

Op een gegeven moment trokken 13 Platoon, C Company zich terug" en Glavin slaakte een kreet ... riep naar hen ... en een kogel uit een Spandau machinegeweer trof hem van opzij. Hij viel languit naast een gebroken Bren en met een vage glimlach zei hij " Pech hè Bobby? " vlak voor hij stierf.



Spandau machine geweer

"De knappe kerel was gestorven"

De inzendingen van de oorlogsdagboekschrijvers van Argyll krijgen een fatalistische toon; in de strijd zijn altijd slachtoffers aanwezig, de namen van teveel doden en de verslagen van de komende dagen zouden met nog meer bloed van jonge mannen moeten worden geschreven. De slag bij het Küsten-kanaal kostte het leven aan een ongewoon groot aantal ervaren onderofficieren zoals Gerald Norman Magee en Earl Kress Eby. Onrechtvaardig of anderszins, het leek niet te begrijpen.



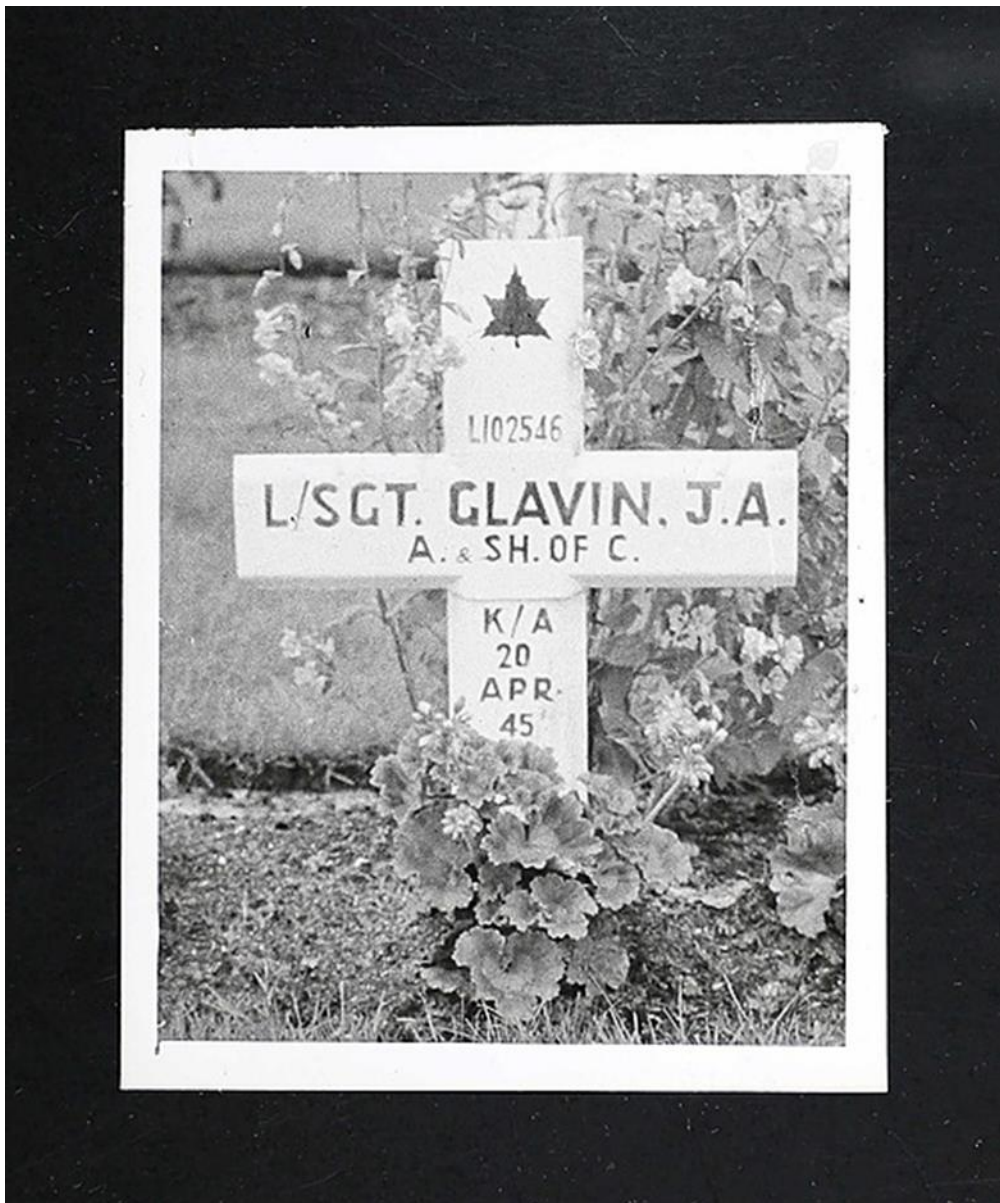
Küsten Canal, 26 April 1945. Van links naar rechts; LCpl M.J. Montague, Pte W.F. Brannick, LCpl R. Templeman, Pte A. Gledhill, Sgt J.W. Boudreau.

(I) SOLDIER'S NAME AND DESCRIPTION ON ATTESTATION

Regtl. No. *L 102546*
 Surname (in capitals) *GLAVIN*
 Christian Names (in full) *JOHN ANTHONY*
 Date of Birth *Sept 7-1921*
 Place of Birth *Emerick Sask*
 Citizenship *Canadian*
 Trade on Enlistment *Truck Driver*

 Nationality of Father at Birth *Irish*
 Nationality of Mother at Birth *do*
 Religion *Roman Catholic*
 Enlisted at *Regina Sask*
 Date *Oct 27-1942*
 Particulars of former service (if any) i.e. Regtl. No., Corps or Regiment and period. *Nil*
 Signature of Soldier *J.A. Glavin*
 Signature of Officer *Bill D*
 Place *Shilo Man* Date *29-10-42*

Canadees Legerpaspoort van John Anthony Glavin



*Tijdelijk kruis op het graf van John Anthonie Glavin op de Candese begraafplaats
in Holten*

“scheermesjes en horloges”

Het bataljon volgde de gebruikelijke rituelen bij het begraven van de doden. De aalmoezenier van de eenheid, H / kapiteint Charlie Maclean, begroef ze in tijdelijke graven; de doedelzakspeler speelde 'Flowers of the Forest' terwijl een kleine groep soldaten zich verzamelde om ze te begraven. Hun bezittingen werden verzameld en dan begon het proces, officieel en niet-officieel, voor het op de hoogte stellen van

nabestaanden. De familie Glavin ontving het nieuws dat hun leven voorgoed zou veranderen samen met informatie over de betalingen van de povere erfenis en de betaling van steungeld. Nelly Glavin schreef op 26 mei 1945 aan de Betaalmeester-generaal over haar zoon "om alle bijzonderheden over hem te krijgen en hen te waarschuwen" als u van iemand anders over dit (zijn bijdragen) hoort, zou u dat alsjeblieft willen negeren. " Op 15 november informeerde ze bij de Estates Branch:

Wat we zouden willen weten is wat er gebeurt met de scheermesjes + horloges van de jongens. Alleen dingen die geen of weinig waarde hebben, worden geretourneerd. Ik heb navraag gedaan bij anderen in het district die zoons overzee hebben verloren, en zij zeggen hetzelfde. Mijn zoon had zijn polshorloge bij zich toen hij terug naar het kamp werd gedragen, Ik weet dat omdat ik een brief van zijn brancarddrager heb die daarover vertelde.

Stuurt u alstublieft zo snel mogelijk het geld door, we weten hoeveel het betreft aangezien zijn broer Fred [Frederick James Glavin, 1914-80] een paar weken bij hem was voordat hij werd vermoord.

What we would like to know is. what
becomes of those boys razors & watches.
Just things that are of little or no value
are returned. I have Enquired from others in
the district who lost some overseas, and they
have the same thing to say about it.
my son had his waist watch on him when
he was carried back to camp, as I had
a letter from his stretcher Bearer to that
Effect

Please forward Estate money as soon as
possible, we know what it amounts to as
his Brother Fred was with him a few weeks
before he was killed.

Mrs Ellen Glavin
Lakenheath Sask

Brief van L.Sgt. Glavins moeder aan de Director of Records(?????????)

CANADIAN MILITARY HEADQUARTERS

**ESTATES BRANCH
INVENTORY**

*of personal effects received by
Casualty Section, No. 1 CKSD*

No., RANK and NAME **L-102546 L/Sgt Glavin J. A.** Dec'd.....

RECEIVED FROM **Cdn. 2nd Ech. 21 Army Group**

CHECKED BY **B-81759 Sgt Graves J. G.** DATE **29 May 45**.....

AND **H-195540 Pte MacKinnon A. E.**.....

1	Mouth Organ.
2	Lighters (No Names).
1	Ring.
2	Pens (No Names).
1	Penknife.
	Photographs
1	Red "I" Disc.
11	Souvenir Coins
4	" " Notes .
1	Leather Wallet



ORIGINAL } To Officer i/e Estates with
DUPLICATE } original inventory, if any.
TRIPPLICATE }
QUADRUPPLICATE—with effects.


for OC 1 Cdn KSD

Lijst van persoonlijke bezittingen van L.Sgt J.A.Glavin 29 mei 1945

Na verloop van tijd vonden de gesneuvelden hun laatste rustplaats op Canadese oorlogsbegraafplaatsen; gezinnen bleven achter met hun herinneringen en hun verdriet, het leven ging verder. De Glavins waren in 1951 naar Creston, British

Columbia verhuisd. John Anthony Glavin liet achter: zijn ouders, vier broers en vier zussen, van wie er twee dienden bij de Women's Auxiliary Air Force (WAAF).



Grafsteen L.Sgt J.A. Glavin Canadese begraafplaats Holten

"De zon ging vanavond vuurrood onder achter een met wolken omgeven rand"

Glavin riep een blijvende herinnering op in de geest, de verbeelding en de poëzie van Pte Robert "Bob" (Bobby) Mason, MM, C Company. Pte Mason mijmerde in de loop van zijn leven over de oorlog, een uitgebreide - en poëtische - meditatie, als het ware, over strijd, dood, goed, kwaad en de zin van het leven. John Anthony Glavin een Argyll uit het westen net als hijzelf werd het onderwerp van een gedicht met de titel "Killed in Action

\

Gedicht. Pte Robert G. Mason. C Coy

K.A.

(Killed in Action)

Red-gold the sun went down tonight behind a cloud-swept rim ...

A solitary row of elms reached up to hide its wrath

The shadows groped the grisly plain ... and as the sky grew dim

We saw them spared across the day and sweep it from their path.

And here and there a star came out to wink its steely eye,

And now and then we thought about the twinkling of the past,

That happy second of our youth before the war ... and why

Man's reason had forsaken truth 'till this had come at last!

We thought of many happy things ... like girls and going home...

Of meadow-larks and summertime when life was free from care...

Sweet-fancied and impressive as a lover's April poem...

And then we thought of Glavin ... lying in the ditch back there!

That fellow in the ditch back there was Glavin ... from out west.

"Out west" you say? "How far away from where the sun went down?"

A million miles or more I think ... no-one has ever guessed

*How far a European war is from a prairie town!
Beside a bit of road he lies ... and, do I have to tell?
A million miles away, I wonder if they'll ever know
Of eyes that gazed one moment on a world that seemed a hell
And then the sun was setting ... and they never saw its glow,
Sprawled out beside a broken Bren he said "So long" ... and died.
A bit of breeze was blowing and it ruffled through his hair.
The ditch was full of water, so we laid him at the side
And walked away and left him ... lying by the road back there.*

*I think he had a girl-friend in some far-off prairie place,
(He often used to speak of her when we were all alone)
Yet I couldn't help, but lately, see a look upon his face
That wasn't there when telling of the people he had known!
It didn't speak of solitude and peaceful countryside;
It didn't seem to satisfy with thoughts of other days;
It told of seeing fellows swept before a helpless tide
To the slaughtering of humans in the bloody battle-craze ...
It told of muddy hours in the midnight on the Maas ...
Patrols along the "island" and of outposts in the night,
And I often used to wonder if folks knew just how it was
When they'd think of him and wondered why it was he didn't write ...*

*For who could tell their mother of the things they had to see
And try to make her understand the horror of it all
When she could only realize the way it used to be
When he was just a handsome lad who answered to her call?
And who could tell their girl-friend that the handsome lad was gone
That the eyes, once full of innocence, were now so full of sin...
From the fields of Arromanches to the Kusten's misty dawn*

*They had seen more blood and horror than a lifetime should take in!
And yet ... I often wonder! ... and I often think I'm right
That even though he never told of all the fear and pain
The very fact he didn't, made him dearer in the sight
Of those who loved ... and waited for his coming home again!*

*For there's a truth in fighting that is only plain to those
Who have been, and seen it happen ... and were helpless to deny ...
When there comes an awful moment to a soldier as he goes
With its sudden revelation ... and he knows he's going to die!
And who can blame a fellow for the things he's apt to do
When the hand of fate has marked him and he knows the end is near?
If he sit and brood a moment 'till at last the time is true...
Or go rushing into action all oblivious of fear...*

*Well ... he saw his moment coming ... and he "went out" just the same
He saw "13" retreating and he took off with a yell ...
He ran straight down the roadway, calling to them as he came
And a Spandau caught him sideways ... and it cut him 'till he fell ...*

*... That fellow by the ditch back there was Glavin ... from out west
He came a long and weary way but there he lies at last
He didn't even have the time to make a last request
His time was up and he lay down just w
here his fate was cast.*

*He smiled a little lonely smile as we layed him gently by
And he said "Bad luck eh Bobby?" just before he passed away
And I couldn't help but see a little something in his eyes ...
A bit of dream left maybe, ... that just hadn't had its day ...!
Red-gold the sun is sinking ... but I want his folks to know
That even if the horror of this war will never cease
It's a kind of consolation just to realize, although*

In the fight we never find it, just in dying there is peace!!

Tussen 18 en 20 april 1945 sneuvelden 9 Argylls, raakten 38 gewond en 2 werden oorlogsgevangen gemaakt

"Een geschiedenis betaald met bloed"

- Kapitein Sam Chapman, C en D Coys

"In de strijd vinden we het nooit, alleen in het sterven is er vrede."

- Pte Robert Mason, MM

De klaproos van LSgt Glavin - "blijft er een beetje droom over, ... die net zijn dag niet had " - is door zijn familie in het Argyll Field of Remembrance geplaatst als erkenning voor majoor W.G. Whiteside, MC.

Noot: De Argyll Regimental Foundation (ARF) gaf Lorraine M. DeGrootte de opdracht om de Argyll Poppy (boven) te schilderen voor het Field of Remembrance.

Robert L. Fraser

Regiments Historicus

vertaling Ab WaakopReijers

